

A large, powerful blue wave crashing against a rocky shore under a bright blue sky. The water is a vibrant turquoise color, and the sky is a clear, bright blue. The wave is breaking over a rocky coastline, creating a massive splash of white foam. The sun is shining brightly, creating a lens flare effect in the upper right corner of the image.

Rátaí János

AMNÉZIA

Kézirat
1989

I. Túl az örök óceánon, véghetetlen nagy vízen túl, parthatatlan tengeren túl, birodalmán örök fénynek, csóvalények birodalmán, mécsvirágok vigadalmán, elbocsátó ünnepségen, szívindító szertartáson fekszik szépen, útra készen, takaratlan tisztességben fényes Amnézia vitéz reményforma előzménye, reményteljes, tiszta halmaz fuvallatnyi állapota ottan fekszik teljességben, indulásra, útra készen, készen a nagy utazásra óceán túloldalára, túl az örök óceánon, véghetetlen nagy vízen túl, parthatatlan tengeren túl, az Úr legyen vele.

II. Véghetetlen számú vitéz indult útnak már előtte titkos szent nagy üzenettel, titkos szent nagy utazásra csóvalények sugalmával parthatatlan tengeren túl, szilvaszínű nagy vízen túl, át az örök óceánon repítettek reménységet szilvaszínű hullám hátán; véghetetlen számú vitéz mind egy szálíg odaveszett: egytől egyig madárrá lett, földi madár mind ott kering, mind ott kering madárszárnyon, fénye vesztett üzenetlen, üzenetlen mind ott kering, egynek sincsen maradása, egynek sincsen haladása, egynek sincsen menedéke, az Úr legyen vele.

III. Véghetetlen számú vitéz odavesztét igen szánja öröklétű fény világa, csóvalények nagy családjá mécsvirágok vigadalmán, elbocsátó ünnepségen, szívindító szertartáson Amnéziát igen szánja véghetetlenegyedikként reményenincs áldozatra szilvaszínű hullám hátán örök vízre mért bocsássa – ám a szónak nincs hatása; örök fényben örök törvény: menni kell Amnéziának, szívindító szertartáson fekszik szépen, útra készen, szívindító békességben fekszik fényes Amnézia reményforma előzménye, reményteljes, tiszta halmaz fuvallatnyi állapotja, az Úr legyen vele.

IV. Csóvalények nagy családja, nincs még veszte, úgy találja, Amnézia fényes sorsa, legyen bár majd emberteste, legyen bár majd madárszárnya, reményforma előzményét, reményteljes tiszta halmazt csóvalények akként óvják: teszik egy hal hólyagjába, teszik a nagy üzenettel, mécsvirágok szent titkával, csóvalények sugallmával, véghetetlen reménységgel teszik egy hal hólyagjába, örök vízre úgy bocsátják át az örök óceánon, véghetetlen nagy vizen túl, parthatatlan tengeren túl, az Úr legyen vele.

V. Borostyánszín halburokban véghetetlen hullám habján véghetetlen ringatózva
Amnézia előzménye, reményforma csóvalénye, reményteljes tiszta halmaz
fuvallatnyi állapotja emberforma testet öltött, embertestbe rendeződött
emberforma állapotja, reményteljes, tiszta halmaz reményteljes teljességben
halburokban ringatózva, szívindító békességben, az Úr legyen vele.

VI. Sejtje száma oly hibátlan, jó arányban elrendezve teljesíti teste ívét, teste teljes burkolatját, mindent teljes darabszámban: miből egy kell egy van, nem több, ami páros, megvan párban, sejtje száma oly hibátlan, hanem ami nem számszerű, nem fogható mennyiségbe, csöppnyi hája mégis akad, alig nagyobb jottányinál, alig több, mint makulányi; bordázata, mely szokottan, minden ember szíve táját óvakodva elborítja oltalmazva, s mintegy zárva védencét a vad világtól, vadvirágos külvilágtól, vadvirágnak hímporától, napvilágnak illatától s más egyéb hajlamú horda minden ártó szándékától, ám nem így áll most a borda, virágmódra, szirommódra tárva marad mécsvirágként, mécsvirágként égre mered, látszik halhólyagon át is, látszik szíve villanása, látszik szíve lüktetése, átviláglik küldetése borostyánszín halburokban, bomlott mécsvirágzirom közt Amnézia szíve tárva, szíve teljességgel tárva, az Úr legyen vele.

VII. És amint a hullám habján szívszakasztó békességben, takaratlan teljességben fényes Annézia vitéz csóvából lett kisdéd teste borostyánszín halburokban véghetetlen óceánon titkos szent, nagy üzenettel véghetetlen egyre lengett, anyaaarcú földi madár észrevette, megneszelte, tengerhaptól elszerette, önmagának megszerezte, kapta kemény karma közé, kapta kemény combja közé, kapta feljebb, kapta beljebb, úgy fogadta önmagába úgy ragadta önmagával szívszakító messzeségbe, az Úr legyen vele.

VIII. Anyaarcú földi madár kloakája fárad, ernyed, szívzakító messzeségben, szívemésztő magasságban fárad, ernyed kloakája, fényes Annézia vitéz csóvából lett kisdéd testét halburokban nem vigyázza, nem vigyázza kisdéd testét, földre ejti, nem vigyázza, meggyalázza fénylő terhét, az Úr legyen vele.

IX. Surrogva pörög a magvavált burok, sistereg a levegőben, sikolt a halháj,
töpörödve, pöndörödve, göndörödve, tömörödve, igazgyönggyé göngyölödve -

Annézia kisdéd teste, mozdulatlan földi teste szívsebével ég felé -

halhólyag héjából göngyölödött gyöngy, égő égen gyönyörödött izzó fénygöröngy
Annézia kisdéd testét, mozdulatlan földi testét teljességgel elfedetlen, tátongó
sebét teljességgel megcélozza, épp oda talál, hol másba a halál, mécsvirágnak
szívsebében épp oda talál, hol másban a halál félelmét rejti el, épp azt találja el
gyöngyszemnyi égi jel, égő égen gyönyörödött izzó gyöngygöröngy -

kiég a félelem, mécsvirágnak szívsebéből kiég a félelem, de ott sugárzik benn
helyén az izzó gyöngy, az éltető göröngy, életre égető, élni siettető, gyönyörre
sürgető -

mécsvirágnak szívsebéből kiég a félelem -

az Úr legyen vele.

X. Ha a világ szilva volna, végtelenbe ringó szilva, akkor is csak volna fája, rengetegnagy szilvafája renghetetlen koronája, véghetetlen termő ága mind a végtelenbe ringna, végtelenbe ringna mind a végtelenben érő szilva, véges élet édessége, boldogságos boldog méze mind a végtelennek érne, véghetetlen idő múlva mind a végtelenbe hullna, ha a világ szilva volna, véges élet érdes kedve akár ne is ékesedne, akár ne is édesedne, véghetetlen év múltán is a világ éretlen termés, érhetetlen, fanyar volna, mérhetetlen fanyar volna, ha a világ szilva volna, az Úr legyen vele.

XI. Kisded Amnézia vitéz sorsa aztán azonképp lett: szálltak ottan emberarcú, madárszárnyú földi lények, földi madár egytől egyig mind ott repült földi égen Amnézia közelében, félmagasan szállva látták Amnézia alélt halmát, álommá lett kisded dombja szívében az igazgyönggyel mint sugároz, mint világít, földi madár igen szánta szírom szívét, s hogy nincs szárnya, önmagáét mind kitárta, körülvette, úgy vigyázta, szárnyát fölé kivetette, védve óva melengette Amnézia kisded testét: madaradjék, emberedjék, madármellen neveledjék, minden mástól menekedjék, az Úr legyen vele.

XII. Mélyreható tudományos kutatások teljes sora támasztja meg teljességgel, félreérthetlenséggel mértékadó madárkörök tudományos feltevését, mely szerint a fa, amelyen földi madár életet nyert, mindöröktől fa volt, s fa lesz mindörökkön-mindörökké, emberarcú madaraknak véghetetlen terebélyű, renghetetlen koronájú, nyelhetetlen zöld gyümölcsű rengetegnagy szilvafája, fellebbezhetlenséggel bizonyított tudományos, rendületlen föltevés ez, vitatárgyat nem is képez, hanem abban eltérnek az érdekek és vélemények magasságos madaraknak magasságos tanácsában, s nem csak ott fenn, alsóbb ágon is vitatják alsóbb nyelven, minthogy minden földi madár egy arányban érintett az itt most lazán vázolt elvben, szóval lent s fent az a kérdés, milyen minősítést nyerjen, milyen érdemet érdemeljen öröklétű szilvafájuk érhetetlen gyümölcsének érthetetlen előzménye, a zöld, fanyar szilvabogyó, melynek savsanyarú íze hagyján, hogy élvezhetetlen, hogyha nem volna a mérge ártalmas az egészségre, legkivált a zsenge, bohó észnek lehet ártalmára, s itt a lényeg, mert sok mohó, földi csóvát lobogtató földi csóva arcú madár sistereg a szent reményben, hogy az érhetetlen gyümölcs szilvabogyó-előzménye egyszer mégis majd beérik; véges élet édessége, véghetetlen keserűség boldogságos boldog méze egyszer mégis csak kicsöppen, s tán nem is a végidőkben, talán éppen holnap vagy ma jó el, kinek szent hatalma fanyar bogyót megérlelni, talán éppen holnap vagy ma duzzad meg a szilva halma, megváltó szent segítséggel, siettető serénységgel hány sóvárgó jutna mézhez, borostyános reménységhez, békességes ernyedéshez, édességes erjedéshez, hány milliárd termő ágon teljesül be pergő álom, hogyha holnap vagy talán ma megmozdul a duzzadt szilva parthatatlan meredélyű, tarthatatlan terebélyű magvaváltó forradalma, az Úr legyen vele.

XIII. Kisded Annézia jöttét, égfeletti szent jelével, földalatti csóva arcú földi madár sokasága véghetetlen szenvedéllyel, szent reménnyel várva várta, nyelhetetlen zöld bogyónak érlelését reményellő földi madár sokasága kisded Annézia testét egytől egyig körülállja, megcsodálja egytől egyig a szent jelet odaátról, félreérthetetlen eddig, tudniillik, hogy nincs szárnya, hisz mióta fajunk fennáll, földi madár szárnyakkal száll, s az ki lábon lépdel légben, kiválasztott küldött légyen, mert a szárnyas földi madár vergődik csak ágról ágra, ám az égit vállalása szentelteti szárnyalásra, az Úr legyen vele.

XIV. Amnézia sorsa megpecsételtett, az Úr legyen vele.

XV. Zsarátságos csóvaképpel ragyog fel a legtemérdekebb földalatti földi csóva: Egyesüljetek! Szenvedői szilvafának, lássatok jelet: égből érkezett égi gyöngyszemet! Lássatok a mécs világát, égi gyermek szíve táját, szívében az igazgyöngyöt! Egyesüljetek! Emberarcú madárnépek, egyesüljetek! Csordasorba sodort fények, egyesüljetek! Engem kövessetek! Előttem az égi gyermek, köröttem a régi rendnek görnyedő dongái rengnek, engem kövessetek! Egyesüljetek! Új időknék új zsarátja szikrázzon fel szilvafánkra, legyen új rend, ami felül volt idáig, alulkerül, le a levél föl a szilva, csóvanépem így akarja, föl a szilva, le a levél, annyit kapjon, amennyit ér, mindenki az áldott fényből, elég volt a pállott kéjből, föl a szilva, le a levél, aki terpeszkedve henyél tengve, lengve, kényben, fényben, míg a szilva éjsötétben létezik csak érleletlen, éppenséggel érthetetlen miért túrtuk eddig is már régi rendek rémuralmát, reményszilvánk milljó halmát mért hagytuk, hogy eltakarják, véges élet édességét, boldogságos boldog mézét tétlen mért reméltük csendben, mért hittük hogy jó esetben világvégén csurran-cseppen, mikor holnap, vagy talán ma megduzzad a szilva halma; megváltó szent segítséggel, siettető serénységgel hány sóvárgó juthat mézhez, boldogságos reménységhez, hány milliárd termő ágon teljesül be pergő álom, nincs erő, mely visszatartja, hatalomnak nincs hatalma, hogyha megmozdul a szilva parthatatlan meredélyű, tarthatatlan terebélyű, győzhetetlen forradalma - s azzal kapta Amnéziát, kapta kemény karma közé, kaptatott az ég felé, égre szítva szikrajelként Amnézia tiszta lelkét, véghetetlen tiszta lelkét, az Úr legyen vele!

XVI. És megannyi földi csóva rendeződik csordasorba, megindul a csúcs felé, követve a lángkiáltó, pernyeszórnok szikraszítót, perzsel, pirít, csihol, hevít, izzaszt, izzít, surrog, serceg, sustorogva lobbol, sebbel, sebragályos rémülettel, loblobogós révülettel sistereg a szikrahorda szilvaágon szerteszt, üszök, pizok, hamu, pernye; pörzsvitéznek nincs kegyelme, nincs hatalom, nincsen korda, nincs erő, mely visszafogja, le a levél, föl a szilva, s úgy tesz, miként megfogadja, s hull a szilva, hull a levél pörkölődött pörkös ágról, szikramarta szikkadt szilva mind a végtelenbe hullva enyészik a végtelenbe, korom, mocsok, lucok, pernye tenyészik a gyümölcs helyén, levél sem lézeng már henyén, az Úr legyen vele.

XVII. Végül is Amnéziának nem adódott bántódása. Lángkiáló csekély úton ragadta csak önmagával, s amint egyszer hátranézett, s látva látta feljebb-feljebb csörtetni a pörköklendő, zsaránhányó szikracsordát, elengedte fénykoloncát: hadd repüljön fölreszálltan. És minthogy Amnéziának tudvalevőn nem nőtt szárnya, s kisdéd lévén vállalása sem szentelte szárnyalásra, Gravitáció, a földúr szinte kényre, szinte kedvre kerítette hatalmába. Azaz mégsem. Merthogy annyi teljhatalma néki sincsen, hogy egy fát, mely nagyra termett, pusztá tönkké töpörítsen. Az, bár félig holtra váltan senyvedett a füstben, lángban, véghetetlen gyengédséggel hajlította koronáját, szikramarta koronáját le, a földig hajló ívben, úgy, hogy szinte érintetlen huppantotta kisdéd terhét, mécsvirág gyöngyfényű kelyhét alatta a termőföldre. Azt viszont már botorságos – tanúk híján – állítani, hogy egy ágrólszakadt levél suttogott is még valami biztatásfélét fülébe. Minden ilyen kétes beszéd borostyános handabanda, mert a fent írt szilvaégést Amnézia alélt halma teljességgel átaludta, mit sem sejtve idők, eszmék, forradalmak múlásáról, levél s szilva hullásáról, az Úr legyen vele.

XVIII. Talán idők végeztéig maradt volna Annézia öntudatlan állapotban, ám amint a televényen ottan szunnyadt békességben, takaratlan teljességben csóvából lett földi teste titkos szent nagy üzenettel, virágmódra, szivommódra tárva maradt mécsvirágként szívében a fénygörönggyel, angyalarcú földi madár, észrevette megneszelte, önmagának megszerette Annézia igazgyöngyét, kapta angyalkarma közé, úgy forgatta úgy pergette, fényre hányta, elrejtette, kapta megint föl, aztán le, angyalkedve így telt benne, az Úr legyen vele.

XIX. Ám az angyalarcú madár Amnéziát kissé szánta, gyöngyevesztett gyöngé testét így magára szánta hagyni, egyre tépelődött hogy mi pótolhatná veszteségét, mit találjon gyöngy helyébe, Amnézia szívsebébe ami szépen illeszkednék, hát amint ott kutat, matat földfekete göröngyök közt, elébe egy csöppnyi, vacak, szerencsétlen bogyó ötlött, lángmarásos, pörzsölt, alélt, pörsenéses, sebzett szilva sorvadásos alvadéka földrögök közt épp hogy csak élt, ottan tengett meghúzódba földi csóvák martaléka, s lám, az angyalarcú madár angyalkedve mit nem talál: ezt a füstös semmiséget illeszti be pótlás végett Amnézia mécsvirágú, reményforma nyílt sebébe, az Úr legyen vele.

XX. Amnézia rosszul bírta pörsenéses, pörkölt szilva szívsanyarú sebmarását angyallopta gyöngy helyében, hanem hogy a sav hatása enyhedett a test hevében, végül mégis lakhatása lett a mécsvirágszirom közt, égre nyíló tárt kehelyben forradásos szilvacsonknak, és betöltve új lakását, zöld bogyónak töppedt halma úgy tapadt a húsvér falra, mintha élne, mintha félne, mintha menedéket kérne, mintha minden szikkadt sejtje békességért esdekelne, mintha lélek lenne benne, véghetetlen tiszta lélek, az Úr legyen vele.

XXI. Reng a tenger fenn az égen. Véghetetlen messzeségben reng a tenger, mint a szilva. Szilvaszínű éjsötétben úgy mereng a hold világa, úgy ringatja fenn az égen véghetetlen éjszakának, szilvaszínű éjszakának szilvaszínű óceánja, mintha mécs virága ingna titkos szent nagy üzenettel borostyános halburokban, szilva tenger úgy szorítja borostyánszín holdja testét, fénye héját fölszakítja, éjbe csurran mézes cseppje, hull alá az éjszakán át, hull alá az éjsötétbe, éjsötét nem állja útját borostyános holdsugárnak, boldogságos méze máza hull alá az éjszakába -

Amnézia szíve tárva -

szíve teljességgel tárva -

az Úr legyen vele.

XXII. Holdsugár vagy szívmeleg – ki mondja meg, ki érti meg, csodán nem csügg a bölcs, elég hogy a töppedt, fogyó, szikkadozó szilvabogyó egyszer csak mozdulni kezdett, héja íve szép kerek lett, mintha nedvet szívből szívna, színe is vörösre váltott, előbb, aztán tengerkékre, burkolózva éjsötétbe, olyan teljességgel állt ott mézillatú hamvas halma, mintha minden sejtje rejlett, ősidőktől fogva fejlett őserőtől duzzadozna, mintha küldetése volna, úgy feszült az érett szilva Amnézia szívsebébe – holdsugár vagy szívmeleg, az Úr legyen vele.

XXIII. Mi tesz madarat madárrá? Szárnyat használ szárnyalásra, s nem pedígen mint a féreg, ténferedik ágról ágra. Nem arról van szó, hogy zsenge fiókaded madárkorban egyet-egyet hébe-hóba nem röpípenhet le a földre, hogyha porban pacsmagolna, na de ha már közelít a fészekrakás idejéhez, s tolladozik szárnya, háta, porturkálást egy sem végez.

Mi az, hogy nincs szárnya! Melle mért nincs zárva! Mért lobog, mint fáklya lángja, csóvamódra járva!

Szíve teljességgel tárva, nem tudja, mi a félelem, tiszta, mint a mécs világa, az Úr legyen vele!

Mióta a madár madár, s felszállott a szilvafára, madármódra végzi dolgát, útját madármódra szállja.

Még hogy szegény árva! Még hogy nincsen párja! Esztendőre ő is rálel, várjon csak sorára!

Hogy is szól az ősi mondás emberarcú bölcs szavával? Aki madár akar lenni, madár legyen vállalása!

Duzzadt, püffedt szilvaszívét váltig holdvilágra tárja álomban és éberen, sem nem ember, sem nem madár, húzódna meg végre, ha már ilyen szerencsétlen!

Szíve teljességgel tárva, nem tudja, mi a félelem, tiszta, mint a mécs világa, az Úr legyen vele!

Emberarcú madaraknak rengetegnagy szilvafája, szívembe tetted gyümölcsöd érni, miért, hogy én sem és senki sem érti, mi volt a terved velem? Emberarcú madaraknak renghetetlen szilvafája, ne hidd, hogy retteg csökött porontyod szárnyatlan vállal is vállalni sorsot, szívemben nincs félelem. Takaratlan testtel élek, engem nem fertőz sem szem sem szó, mert kell hogy lássák, mit ér a lélek, s mit ér az éretlen zöld bogyó.

Duzzadt, püffedt szilvaszívét váltig holdvilágra tárja álomban és éberen, sem nem ember, sem nem madár, húzódna meg végre, ha már ilyen szerencsétlen!

Szíve teljességgel tárva, nem tudja, mi a félelem, tiszta, mint a mécs világa, az Úr legyen vele.

Ugye, te nem veszed meg azt a púdert, hogy a szavatossági idő minden ígére lejárt. Marad a test? Matass magadban. Sűg a sejt, ha már a testamentum szublimál. Az én törvényem egyetlen szó: élet. A többi szélgörcs, ahrem nyammogás. Adj életet és életednek véred, hadd szívja el, míg el nem szívja más. Igen, tudom, a végcél még homályos, ha van egyáltalán, és ismerem az összes fontos fontolást és kételyt, hogy hol meg hogy meg honnan merre tartunk, mettől meddig, mért és miért nem, de mind e műkín zigóta korom óta törpe hangyányit sem érdekel; míg élet van, az esély végtelen.

XXV.

Kicsit a csendben melléd ülök -

kékszeművé szelídülök.

Szívem nehéz, kicsöppen könnyed,

nekem könnyebb.

Reményre kapsz, erős leszek,

bánatodban rosszat teszek,

ellened is óvlak téged,

ellenem vagyok menedéked.

Fogytán is több, mint hatvannégy fog.

Negyven köröm.

Hetvenkét fok.

Öröm

egy vércörön.

Vérem testedet ki ne oldja,

tested sejtemet ki ne dobja,

sejted véreimet befogadja,

Isten adja!

Isten adja.

XXVI. Szíve teljességgel tárva, nem tudja mi a félelem, hull alá a hold sugára, boldogságos méze máza, borostyánszín édes cseppje hull alá az éjszakába, mintha mécs virága ingna titkos, szent nagy üzenettel, úgy mereng a hold világa, szilvaszínű messzeségben reng a tenger fenn az égen, véghetetlen éjszakának véghetetlen óceánja ó de hívja, ó de várja, ó csak egyszer volna szárnya, ó de szállna, ó de szállna, ó de szép madárrá válna, az Úr legyen vele.

XXVII. S megkapott egy szilvaágot, kapta erős marka közé, kaptatott az ég felé, éjsötét nem állja útját, borostyánszín fénykorongját Annézia fel nem adja, szilvaszíve úgy akarja, ág tövéről ág fokára, s megint feljebb, ágról ágra majd a csúcsig közelítve lendül följebb izmos teste, el nem ernyed, meg nem torpan, földi próba lenn a porban oly kemény küzdővé tette, oly erős lett válla melle, hiába hogy nincsen szárnya, hiába hogy vállalása sem készítette szárnyalásra, rég nincsen már földközelen, úgy érzi, legyőzhetetlen, Gravitáció, a földúr nem keríti hatalmába, úgy hívja a hold világa szilvaszínű éjsötétnek ismeretlen távolába, mintha mécs virága ingna titkos szent nagy üzenettel - Annézia szíve tárva - hull alá a hold sugára, Annézia ágról ágra lendül egyre rendületlen, már a csúcshoz közelítve, kedvet mégsem lelhet benne, borostyánszín fényburoknak nem csökken a távolsága, ám nem úgy a szilva ága, nyizge, gyatra, hitvány, fattyú, korcs növésű szilvasarjú egyre satnyul, egyre gyengül, egyre mélyebb ívben húzza Annézia testes súlya, ő pediglen mind csak lendül, bódultabban mint a részeg, meg nem szeppen árnyékától, karja izmos, szíve bátor, s följebb érve még merészebb, még egészebb vitéz volta, úgy igézi fénylő holdja, válla háta jól kifejlett, bár az ág hasonló volna, bár az bírná úgy a terhet, bár az lenne olyan vitéz, ütne bár az ősi ágra, ám a satnya, nyizga, nyeszlett gyengeséget bűnnel tetéz, nem vigyáz Annéziára, csóvából lett földi testét földre ejti, nem vigyázza, holdvilágnak méze máza fénylő hívét meggyalázza, teljességgel meggyalázza, az Úr legyen vele.

XXVIII. Amnézia harmadszor is sértetlenül ért a földre, az Úr legyen vele.

XXIX. Nem úgy szívében a szilva, melynek hamvas külső kékje rést kapott a zökkenésre, sárga rostját felhasítva bíborittas alkonyatba csöppen édes tiszta méze, s borostyános szívcsodáját most egy hitvesarcú madár szerezte meg önmagának. Hitvesarcú körmös madár Amnézia mellére száll, körmét szívsebébe vési, választottját nem kíméli, nyomja földbe, nyomja pátba, televénybe, szilikátba, addig rágja, addig marja, míg utolsó mézes cseppjét át nem szívja önmagába. Fölzabálja ért gyümölcsét. Nincs már szilva, csak a magja, Amnézia azt is hagyja. Még hogy hagyja! Szívvel adja! És a körmös hitvesmadár azt is marja azt is tépi, Amnézia azt sem védi, magja pattan, kétfelé vál, lesz belőle két szép gyermek, lesz belőle két szép madár, egyik földi, másik égi, hitvesmadár azt sem félti, szilvamagból lett két madár Amnézia vállára száll, körmöt támaszt húsba, csontba, és hiába teste csorba, szárnya nő Amnézának gyermekarcú madár által, háta erős bírja vállal, nézd, hogy szárnyal, nézd, hogy szárnyal: egy pár szárnya földfekete, egy pár szárnya felhőfehér, minden magasságot felér, mindent bír, mit bírhat ember, madársorsa bármit rendel, fenn az égen reng a tenger, az Úr legyen vele.

XXX. Amnézia szárnyal és lát ősidőktől élő törvényt, ősidőktől érő szilvát, az úr legyen vele.

XXXI.

Mondom hát feltételem. Tanú itt most nem lehet senki más énellenem, mint én, az, ki önmagammal – szóra hívott hallgataggal – haragban, perben nem vagyok. Kívülem hol voltam eddig? Éveimről adjak számot? Önvádáláhelyezés? Test vagyok, s mi hozzá kell még. Önmagam határolom. Önmagamban voltam én. Várjatok hát, várnotok kell, bennem vagyok csak jelen. Bár ha mégis sorsom hozná ... Nincs ismerhető jelem. Várjatok, míg készre válok. Várnotok kell, hogy legyen.

Feljebb emeljete! Feljebb!

Ne nézzetek rám. Ne lássátok nyakamba vont csontos vállam, csak magamat cipelem. Ne nézzetek rám, nem intek, a mozdulat tört cserép tenyeremen. Mit mondanom kell, rég tudom már, mégse figyeljetek énrám, csak magamba sorolgom, befele.

Feljebb emeljete! Feljebb!

Ki nőne, s földre magasodik, kinek íze avasodik, kit véresre simogattak, kit páncéllá puhítottak, kit -el ne kószálj – földbe ástak, ki nem találta kezét másnak, kit bronzba öntenek, ha meging, ki mozdulatlan, állva kering, s mind, kinek kócolt idegein kisiklott páncélvonatok zakatolnak a semmibe, várjatok, míg börtönömben apró, pucér kölykeimre tarka sorsot álmodom.

Feljebb emeljete! Feljebb!

Messiás sem más hasonló nem vagyok. Ha eljövök, nem megváltani. De egyben-másban nálatok többet tudok. Mit magamban hordozok, kőtáblás, de szelíd törvény. Hogy megérts, elég, ha érzed: nem talpnál kezdődsz s fej a véged, s nem bőröd határol téged, sem téged, sem senki más.

Feljebb emeljete! Feljebb!

A nevem: Csend. Nevem: Megnyugvás. Nem bennem támad a rend, csak hordozom. Mint néhány más. Ha eljövök is, csendben állok. Felemelem két

kezem, markom megnyílt redőiben sorsomat felétek tárom, az lesz a jel, tudhatjátok: indulhatunk csendesen.

Feljebb emeljeteK, feljebb!

XXXII. Hanem körmös hitvesmadár, bár nem szánta Amnéziát, tisztelte a tisztességet, s vigyázva, hogy minden érdek világ előtt rendben álljon, háza táját szó ne érje, nem törődve részarányal, jó nagy darab macskamézet szorított Amnéziának tárva maradt szívsebébe, madárvilág látva lássa: tisztjét, rangját el nem ássa, s hogyha elvesz, duplán annyit tud helyébe visszaadni, egyébként ki ilyen mafla, s önnönmagát vágja paffra, ilyen töttyedt, löttyedt semmi, mint az ő Amnéziája, s lehet vele bármit tenni, lássa tőle mit kap vissza, gyantaszínű sárga massa nyamvadt szívét hadd nyuvassza, könnyet ő nem hullat érte, szilvaszívét ő nem kérte, mert hiszen őt elhitették, élte hamvát tönkretették, most majd ujjal mutatnak rá, Amnézia ó, ha tudná, mennyi kínnak keltetője, ámde várjon, nincs még vége, nehéz út áll még előtte, nehéz lesz az indulása, borostyánkő talmi mása, az legyen a vállalása, az Úr legyen vele.

XXXIII. Csak aki látott felnőttként sírni gyermeket, az értheti meg. Az én gyermekem tágra nyílt szeméből szivárog a könny. Úgy kell biztatnom, hogy sírjon bátran, könnyebbüljön meg. Akkor sír egy kicsit, és megkönnyebbül. Egy kicsit. Aztán, ha elváltunk, én sírok helyette, az Úr legyen velem.

XXXIV. Talán hogy szíve oly nehéz lett, s oly szigorú a szorítás, vagy ki tudja, micsoda erő lehetett, mely a macskamézet Annézia szívében gyönyörű kővé tömörítette úgy, hogy körötte minden merő, borostyán színű szikrát verő sziporka tűzben izzott, fénylett, s lám egy asszonyarcú madár, mit tesz isten, épp arra száll, sötét okból, sötét végre űzi hozzá asszonyvére; asszonyarcú asszonymadár asszonygondja mind arra jár, szert hogyan is tudna tenni borostyánszín bűvös kőre, s kapna tőle nőerőre, csak magához kéne venni, persze szemből mindez semmi, minthogy Annézia hagyja – még hogy hagyja! szívvel adja! –, ám az asszonyarcú madár asszonykedve úgy akarja, szemből őt ne lássa senki, szemtől szemben meg ne lássák, el nem hagyja ő a társát, bárha vágyik fénylő kőre, megfogadta jó előre: szent kötését föl nem adja, épp azért, hogy mint a vatta, békesség bélelje fészket, merthogy rá fiókák várnak, senki meg ne lássa vétkét, legkivált Annéziára jó, ha lesz majd jó irányba tettetésnek, praktikának, így hát próbált törvény szerint végzi asszonytervét, amint megpillantja Annézia ígéretes fényű kövét, úgy tekinti, mint az övét, ősidőktől járó jussát, vissza nem tarthatja semmi, el kell venni, el kell venni, s mint ki asszonysorstól fáradt, s nem talált még széles hátat, melyre szállhat megpihenni, s tudna végre ember lenni, repül egy kört, várat kissé, hadd hasson az ősi klissé, aztán rázuhan a koncra, elpilledve, ernyedetten omlik szét a férfitesten, rogyan a térd, szakad a vádli, roppan, reccsen porc, lapocka, férfinépnek ősi dolga, hogyha porba sújtja terhe, vagy bár essék vele bármi, tudjon mindig talpra állni, és mert Annézia férfi, és mert asszony hívét félti, és mert amúgy is vállalós, gondja nincs rá, hogy nem valós töltésű a vállalása, elég hogy az asszony lássa, mi mindent tud tenni érte, miként választotta kérte, állja, túri asszonymadár irgalmatlan hatolását, Annézia szíve tárva, hogyha kell, halálra várva, asszony ellen vértet nem ölt, vértje nincsen asszony ellen, csorbítatlan férfijellem, az Úr legyen vele.

XXXV. Megvan a kő. Háton által véste ki az asszonymadár Amnézia tárva váró, takaratlan szívsebéből. Megvan, övé. Érzi, borostyánkő fénye aszott asszonyállapotból miként váltja ismét nővé. És a tündér bódulatban ősi ösztön mámorától kering, csapong, hull és alél, újra serken, újra éled fényvarázsos ámulatban, hogy a szent kő épp övé lett, meg sem látja Amnéziát, gondja nincsen szívsebére, nem töpreng, mit kéne tenni, hogy hiánya meg ne ölje. Marad az úr. Marad a semmi. Az Úr legyen vele.

XXXVI. Amnézia éled, feláll. Szívében a múltó halál túl az örök óceánon, véghetetlen nagy vízen túl csóvanépét felidézi. Csak az üzenet lett néma. Valami volt, tisztán érzi, valamit szívébe zárva szilvaszínű tenger habján, borostyános halburokban küldtek át a túlsó partról, ám az úton hosszú álom kerítette hatalmába. És hiába. Nem jut birtokába semmi, mely hiányát pótolhatja. Nem tud semmit felidézni. S ahogy ott áll, mozdul karja, két kezét ökölben tartva rászorítja szívsebére. Férfikedve úgy akarja, többé meg ne lássa senki. Tisztessége – tisztán érzi – az az úr lesz. Ökle alatt sejtje sercen, szíve rostja, teste, bőre benövi a mécsvirágot, s amit tátott szívsebében addig senki meg nem látott, rejtve marad mindörökre. Két keze ökölben forradásos fennsík mellén, úgy teremti önmagát. Küldetése hűlt helyébe két marokkal szorít imát – ne zavard az áhítatát, az Úr legyen vele.

XXXVII. S túl az örök óceánon, véghetetlen nagy vízen túl, parthatatlan tengeren túl, birodalmán örök fénynek, csóvalények vigadalmán, elbocsátó ünnepségen, szívindító szertartáson fekszik szépen, útra készen, takaratlan tisztességben fekszik szép Szilvanit vitéz reményforma előzménye, reményteljes, tiszta halmaz írásércnyi állapotja ottan fekszik teljességben, indulásra, útra készen véghetetlenkedédként, készen a nagy utazásra óceán túloldalára, túl az örök óceánon, véghetetlen nagy vízen túl, parthatatlan tengeren túl, az Úr legyen vele.